

Logos

Organ för
Föreningen Logos i Österbotten rf
Årgång 10 • nr 1
April 2012

*Se, nu är jorden ung på nytt, ty våren kommen är.
Den långa vintern har nu flytt, pris dig, o Herre kär!
Gör du mitt kalla hjärta fritt från vinterkylans is!
Må håg och sinne bli som ditt och stämmas till ditt pris!
Ja, kom, o Jesus, gör mig fri, och vårtid ge åt mig!
Låt mig din ros, din lilja bli, som blommar blott för dig!*

- Hotbilder 2 • Den kristnes frihet 3 • Till Gottfrid Siréns minne 10 •
- Aktuellt från Föreningen Logos 10 • Notiser 11 • Böcker 12 •
- Bibelns skapelseberättelse håller 14 • Predikan 15 • Verksamhetsinformation 16 •

Hotbilder

ANNA LINDMAN BARSK är en journalist som gör livsåskådningsprogram för SVT. I den programserie som är aktuell just nu, kallad *Från Sverige till himlen*, bekantar hon sig med olika grupper av religionsutövare genom att själv bo i en familj några dagar och delta i deras fester.

När hon för en tid sedan bekantade sig med thaibuddhister i ett tempel i Dalarna förundrade hon sig över vad hon upplevde: Tänk att man här i Dalarna sitter och ser upp till buddhistmunkar i ett buddhatempel!

Orsaken till att antalet buddhister växer så kraftigt är att många män hämtar kvinnor till Sverige från sina Thailandresor.

Långt fler är muslimerna, som utgör en stor del av de flyktingar och invandrare som kommer också till Finland. Inom en överskådlig tid kommer en avsevärd del av Europas befolkning att vara muslimsk.

Detta är naturligtvis en grogrund för rasism, något som hör samman med fruktan för det okända, och de okända. Det är samtidigt lätt att koppla rädslan för de främmande religionerna till en rädsla för så kallad fundamentalism i alla former. Dit räknar man också övertygade kristna, som tror på Bibeln som Guds ord.

Det är ett anmärkningsvärt fenomen, att troende muslimer och kristna står varandra nära i många etiska frågor. Muslimerna har en "gammaldags" syn på familjen, äktenskapets helgd och sexualmoral. De tolererar inte dryckenskap. Att göra abort är generellt förbjudet, med vissa undantag.

Därför finns det en djup klyfta mellan den västerländska moralen och invandrarnas kultur. Denna klyfta utgör en hotbild inte bara med avseende på terrorism, utan också på våra västerländska samhällens framtid.

Parallellt med detta håller vår kristna kultur på att lösas upp. Teol.dr *Sigfrid Deminger*, tidigare rektor för Örebro missionskola,

väckte stor uppmärksamhet med en debattartikel i tidningen Dagen, där han meddelar att han överger frikyrkan till förmån för Svenska kyrkan. Han målar upp en ljus bild av Svenska kyrkan samtidigt som han kritiserar frikyrkorna.

Hur realistisk är denna ljusa bild? I en intervju i en studenttidning påstod en präst att studenter inte behöver syndernas förlåtelse. Samtidigt avkragar Svenska kyrkans biskopar sådana präster som håller sig till den urgamla kristna bekännelsen. Och en präst som vill avskaffa talet om försoningsoffer och det slaktade lammet vid påsktiden blir inte avkragad.

Exemplen visar att de lutherska folkkyrkorna numera är så urfräta på innehåll att bara skalet finns kvar. Det ska ändå erkännas att läget inte är lika dåligt överallt, åtminstone inte i Finland. Men illa nog.

Jesus talar i Matt 12 om en oren ande som återvänder till sitt hus och finner det tomt och städad och pyntat, och som sedan tar med sig sju andra andar, värre än den första. "På samma sätt kommer det också att gå för detta onda släkte."

Den stora hotbilden är att vi överger alla de gamla stigarna, som våra fäder har trampat upp, och städar upp våra hus för de nya andarna.

Samtidigt har vi fått ett enormt missionsfält alldeles inpå oss. Både nyhedniska finländare och invandrande sökare. Hur tar vi vara på dem?

OLA ÖSTERBACKA

Logos – organ för Föreningen Logos i Österbotten rf. Ansvarig utgivare: Botvid Lindström. Redaktör: Ola Österbacka. Redaktionsråd: Klas-Erik Isaksson, John Lasén, Ralf Sandberg och Roger Pettersson. ISSN 1459-3378.

Material och diskussionsinlägg sänds helst via e-post till ola@ofsystem.fi eller per post till Skolhusgatan 11 A 9, 65100 VASA.

Tidningen sänds till dem som stött Föreningen eller meddelat intresse. Gåvor för spridningen betalas till bankkonto 497028-241584, IBAN: FI80 4970 2820 0415 84, BIC: HELSFIHH.

Pärmbild och fotografier (om annat inte nämns): Ola Österbacka. Tryck: Korsholms Tryckeri.

Av Øyvind Edvardsen

Föredrag hållet vid S:t Johannes evangelisk-lutherska församlings bibelhelg i Leplax bykyrka den 12 november 2011.

Øyvind Edvardsen är pastor i Lutherska bekännelsekyrkan i Norge och bosatt i Ålgård nära Stavanger.

I nr 3/2011 publicerades ett annat föredrag från samma tillfälle, "Den kristna läran om kallelsen".

Översättningen från norska har gjorts av Ralf Sandberg.

Inledning

Lever vi i en fri värld? Jag tror att vi som lever i demokratiska länder kan svara jakande på den frågan.

Demokratiska principer handlar om att invånarna ska garanteras vissa grundläggande rättigheter. Den amerikanska konstitutionen till exempel lovar frihet åt folket i form av yttran-

defrihet, religionsfrihet och pressfrihet.

Detta är viktiga friheter för människor som vill kunna tänka och skriva som de vill. Men de är ändå bara fysiska friheter och temporära. De är inte friheter vi har nytta av i evigheten. I Kristus däremot har vi en andlig frihet som varar för evigt. Den inkluderar förlåtelse från synd och att Gud accepterar oss som sina barn.

Endast Gud kan ge oss svaret på frågan: Hur kan jag bli verkligt fri? Han ger oss svaret i sitt eget ord:

Och du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst genom tron i Kristus Jesus. Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet. (2 Tim 3:15–16)

I detta föredrag ska vi gå igenom Skriften för att ta reda på den frihet vi har i Kristus och vad den innebär. Det kommer i hög grad att röra sig om vad vi har fått frihet från, i stället för att fokusera på vad vi har frihet till.

Frihet uppenbarad i Skriften

I motsats till den frihet som världen försöker förkunna för oss, så ska vi hålla oss till den frihet som endast Gud kan ge oss. Han har gjort oss verkligt fria, därför att Han har förklarat oss rättfärdiga. Rättfärdighet är frihet uppenbarad av Gud.

Han som utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull. (Rom 4:25)

Att rättfärdiggöra är ett juridiskt begrepp. Gud är domaren som både dömer och rättfärdiggör.

Alltså: liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet för alla människor lett till en frikännande dom som leder till liv. (Rom 5:18)

Han rättfärdiggör oss på grund av att Jesus dog och uppstod igen för

våra synder. Rättfärdiggörelsen är Gud som förklarar syndaren förlåten. Han ser på bevisen och förklarar oss fria sedan Jesus har uppfyllt lagen för oss.

Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrott åt oss försoningens ord. (2 Kor 5:19)

Här ser vi att rättfärdiggörelsen gäller hela världen och därmed alla människor. Gud gör inget undantag – Han har gett frihet åt alla!

Gud valde att ge oss frihet genom den treenige Guden. Fadern kallade Sonen genom Den Helige Ande för att förkunna frihet för oss:

Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blindade, för att ge de betryckta frihet. (Luk 4:18)

Innan vi blev frigjorda genom rättfärdiggörelsen var vi fångar under synden och under Satan. Det är sådana vi är av naturen – fångar under synden. Tillsammans med Satan höll synden oss fångna utan möjlighet att bli fria. Den ende som kunde göra oss fria var Guds Son – och det gjorde Han. Jesus gjorde oss fria med sitt perfekta liv då Han höll Guds lag fullkomligt och då Han lät sig frivilligt korsfästas.

Vår frihet är villkorlös – vi ÄR rättfärdiggjorda. Gud ställer ingen fråga till oss eller något krav på oss. Rättfärdiggörelsen är endast Jesu verk, och det är tillräckligt för vår frihet.

Vår frihet är inte beroende av att vi håller lagen och heller inte beroende av vår tro. I oss själva har vi ingenting att komma med inför Gud, vi är skyldiga i oss själva.

Vår frihet vilar hos Gud – för Sonen tog på sig all vår skuld och gjorde själen fri.

Lagens enda uppgift är att få människor att inse sitt hopplösa tillstånd och att längta efter Guds nåd. På Jesu

tid var det judarna som motsatte sig den här läran. De försökte frälsa sig själva och blev därför inte personligen rättfärdiggjorda. Det blir som om de skulle göra ett eget hål i fängelsemuren och krypa ut där, även om Jesus redan hade öppnat fängelsedörrarna och fört bort fångvaktarna.

Egenrättfärdighet som den praktiserades av judarna är också det största hotet för den kristna i vår tid. Det är lätt för oss att tro att vad vi gör och vem vi är bidrar till att det blir rätt mellan Gud och oss. Men Gud gör det klart att vi blir tillräknade vår rättfärdighet utan gärningar som det står i Romarbrevet:

Därför prisar också David den mänskliga salig, som Gud tillräknar rättfärdighet utan gärningar. (Rom 4:6)

Paulus trodde själv att han kunde bli rättfärdig genom gärningar, men då han kom till tro förstod också han att det var genom tron allena han blev frälst:

Men genom Guds nåd är jag vad jag är, och hans nåd mot mig har inte varit förgäves, utan jag har arbetat mer än de alla, fast inte jag själv, utan Guds nåd som varit med mig. (1 Kor 15:10)

... och bli funnen i honom, inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron. (Fil 3:9)

För att Paulus och alla andra människor skulle få sin frihet avstod Gud från det som var allra kärast för honom, nämligen sin egen Son. Han sände honom att dö på korset där Han vann vår rättfärdighet. Denna rättfärdighet är vår genom att Den Helige Ande omvände oss genom evangeliet och gav oss tron som tar emot vår frihet – rättfärdiggörelsen i Kristus.

Det är inte vi som beslutar oss för Jesus, utan Han som väljer oss:

Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt om er att ni skall gå ut och bära frukt, sådan frukt som består, för att Fadern må ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. (Joh 15:16)

Tron är endast handen som tar emot Guds frälsningsgåva. Det är inte vårt verk. Vi ser att vår eviga frihet uppenbaras för oss i Skriften, och det är i Skriften allena. Ingen annanstans uppenbaras en frihet där den

fullständigt är en gåva som tas emot av redskap som getts oss utifrån – genom tron allena. Och tron har getts oss helt gratis – av nåd allena:

Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det. (Ef 2:8)

Nåden är Guds oförtjänta kärlek till oss som är Hans barn. Den är gratis och utan villkor. En sådan kärlek har Gud visat oss, och Han uppenbarar den alltså för oss i Skriften allena, genom tron allena, av nåden allena. De som har funnit Guds rättfärdighet i dessa tre är verkligen fria – de är rättfärdiga!

När vi nu har fått se att vår frihet består i den rättfärdighet som vi finner framställd i Skriften ska vi nu se vad vi är frigjorda ifrån. Till slut ska vi ta upp vad vi är frigjorda till att göra.

Frihet från lagen

Två kända personligheter i kristenheten, Martin Luther och Paulus, hade båda stora problem med lagen.

Martin Luther hade lärt sig att lyda både Guds lag och den romersk-katolska kyrkans lag för att komma in i rätt förhållande till Gud. Han blev då en slav under lagen så som det beskrivs i Romarbrevet:

Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydningen, vilket leder till rättfärdighet? (Rom 6:16)

Samma fel hade Paulus begått 1500 år tidigare. Han hade varit en farise och följt lagen på det strängaste (Apg 26:5). Det de båda hade förstått var att alla människor är under lagen och att den binder dem, eftersom den visar hur hjälplösa de är i sina synder:

Men vi vet att allt vad lagen säger, det talar den till dem som har lagen, för att var mun skall stoppas till och hela världen stå med skuld inför Gud. (Rom 3:19)

Både Paulus och Luther försökte desperat bli rättfärdiga genom lagen, även om de visste att de därmed var förbannade:

Men alla som håller sig till laggärningar är under förbannelse. Det står skrivet: Under förbannelse står den

som inte håller fast vid allt som är skrivet i lagens bok och gör därefter. (Gal 3:10)

Paulus insåg till slut att han inte kunde göra något gott för att behaga Gud:

Ty jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor inte något gott. Viljan finns hos mig, men att göra det goda förmår jag inte. Ja, det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag. (Rom 7:18–19)

Hos både Luther och Paulus uppnådde lagen det den skulle, nämligen att visa dem att de inte kunde hålla lagen, inte ens den minsta del. Det måste vi också inse och instämma i att det goda vi vill göra, det gör vi inte. Men det är då evangeliet har sin kraft, det är till tröst endast för den avklädde syndaren.

Gud hade uppgjort en plan för att frälsa oss från lagen:

Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt. (Gal 4:4–5)

Jesus blev född under lagen och måste hålla hela lagen. Och det gjorde Han, Han köpte oss fria från lagen genom att hålla den fullkomligt. Fadern var tillfreds med det Sonen gjorde, Han var nöjd för att Sonen gjorde det vi inte kunde. Jesus friköpte oss med sitt perfekta liv och sin oskyldiga död.

Det borde vara onödigt att säga något mer, Jesus har gjort allt för oss, och vi är friköpta. Ändå utmanas vår frihet från lagen när människor pålägger oss kravet att göra mer än det som Skriften säger. Detta var utmaningen som Paulus påtalade hos galaterna. Även om Kristus hade frigjort dem, var det någon som ville pålägga galaterna kravet att fortsätta att låta omskära sig. Detta var inte fråga om att bevara en gammal tradition, utan att åter ställa sig under lagen. De förstod inte att Kristus hade frigjort dem. Jesu svar till dem som fortfarande tror att de kan hålla lagen är, att "den rättfärdige skall leva av tro" (Rom 1:17).

Friheten från lagen kan också leda till att vi tar lätt på livet som kristna i världen. En fråga som kan ställas är om det inte kommer att leda till missbruk av Guds lag när människor vet

Från Akershus, Oslo. Foto: Ann-Sofi Lindström.

att de är frigjorda. De som missbrukar den nyvunna friheten tolkar då friheten från lagen till att betyda frihet till att synda.

Det var över huvud taget inte Guds plan då Han friköpte oss. Ända från skapelsen hade Gud skrivit sin lag i människans hjärta. Guds lag var god och den ledde människan på rätt väg i livet. Den var ingen börda före syndafallet. Men efter syndafallet förstörde den mänskliga naturen kunskapen om hur Gud vill att vi ska leva våra liv. Efter syndafallet var Guds vilja inte längre tydlig för människan. Därför har Han gett oss de tio budorden – för att visa oss sin vilja. Genom dessa visar Han hur Han vill att vi ska leva våra liv, men också att vi inte klarar av att leva upp till Hans lag.

Att Jesus har köpt oss fria betyder att vi ska tjäna Honom här på jorden. I förklaringen till andra artikeln i den apostoliska trosbekännelsen förklarar Luther vad Jesu lidande och död betyder för oss:

Allt detta har han gjort för att jag

ska tillhöra honom, leva under honom i hans rike och tjäna honom i evig rättfärdighet, oskuld och salighet ...

Guds lidande och död ger oss ingen rätt att ignorera Guds lag. Det rättfärdigar inte heller ondska. Vi ska akta oss väl för att använda vår kristna frihet till att göra ont som Paulus säger till galaterna:

Ni är kallade till frihet, bröder. Använd bara inte friheten så att den onda naturen får något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek. (Gal 5:13)

I kärlek till varandra ska vi leva våra liv i en sund fruktan för Honom som kan fördärva både vår kropp och själ:

Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan fördärva både

själ och kropp i Gehenna. (Matt 10:28)

Med denna fruktan ska vi ha en korrekt relation till lagen, och låta den styra våra liv:

Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt. (Matt 11:28–30)

Jesus har uppfyllt lagen och gjort det lätt för oss att bära det ok som Han har. Det oket är Guds lag som vi ska leva efter som Guds barn, friköpta från lagen.

Lagen är ingen börda för den som lever i daglig omvändelse. Vi har vår glädje i att göra Guds vilja för att lagen har blivit en lycka för vår fot i livet. Det har den blivit eftersom Jesus har gett oss frihet från lagen genom sin frälsning.

Frihet från synden

Medan lagen som skrevs in i våra hjärtan ursprungligen var en del av

Guds goda skapelse, har synden aldrig varit en del av Guds skapelse.

I Jesaja 53 läser vi att Jesus blev sargad för våra överträdelsers skull. Synden kom in i världen genom att de första människorna överträdde den gräns som Gud hade satt för deras liv:

Genom en enda människa kom synden in i världen ... (Rom 5:12)

Adam och Eva missade målet då de åt av den förbjudna frukten och gjorde därmed att hela mänskligheten blev slavar under synden. Som slavar under synden jämför vi oss gärna med andra syndare. Men en speciell karaktärsegenskap hos oss är att vi jämför oss med dem som vi tycker är större syndare än vi själva. På så sätt försöker vi lura oss själva att vi egentligen är ganska goda.

Gud vill däremot att vi jämför oss med Honom. Han är helig – vi är inte heliga. Vi kommer aldrig att klara av att nå upp till Gud så länge våra synder är för stora. Synden finns hos alla människor, den blev en del av oss den dag vi avlades av våra föräldrar:

Det som är fött av köttet är kött ... (Joh 3:6)

Vi ärver synden från våra föräldrar, så det lönar sig inte för oss att mäta oss med våra medmänniskor, vi kommer alla till korta. Inte bara drabbas synden oss alla, den har också katastrofala konsekvenser: "Ty syndens lön är döden ..." (Rom 6:23) och:

Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar. (Matt 25:41)

Så länge människor inte inser sitt förlorade tillstånd och vänder om förblir de slavar under synden enligt Jesus:

Var och en som gör synd är syndens slav. (Joh 8:34)

Kain var den förste som visste vilken makt synden har över människan. Då han gick bort ur Guds åsyn förblev han en slav under synden. David var syndens slav för sin otrohet mot Bat-Seba innan han vände om. Den rike mannen var syndens slav på grund av sin girighet (Matt 19:21-22).

Hur kan vi bli fria från syndens makt över oss? Jesus är svaret:

Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria. (Joh 8:36)

Som Guds Son har Han befriat oss:

Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv. (Joh 3:16)

Han har gjort oss fria från lagens förbannelse:

Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe ... (Gal 3:13)

Kristi verk gjorde oss fria från syndens makt och ställer oss på vägen till ett liv som behagar Gud.

Livet i världen som den friköpte syndaren är en tveeggad kamp. Vi har fortsättningsvis den syndiga naturen i oss, och den utkämpar en strid mot vår nya natur som blev vår genom Den Helige Ande. Vår gamla natur är bara syndig, medan vår nya natur är bara helig. Vi är samtidigt både helgon och syndare med en ständigt pågående kamp i våra hjärtan:

Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill. (Gal 5:17)

Den ena delen lever för sig själv medan den andra lever för Gud. Detta är en kamp som bara en troende människa upplever. Den icke-troende har inte denna kamp i sitt inre. Så vår frihet från synden betyder inte att kampen är över. Det betyder i stället att vi har gått från att kämpa för oss själva i det här livet till att leva ett liv för Gud i detta liv och i nästa.

Vår tro på Kristus är den motiverande kraften i våra liv. Och den blev vår då vi döptes som små barn. Dopet bär vi med oss varje dag i våra liv, och det hjälper oss i vår dagliga kamp att leva till Guds ära. Luther förklarar dopets betydelse i våra liv på detta sätt:

Vår gamla människa ska dränkas genom daglig ånger och omvändelse och dödas med alla sina synder och onda begär, och att sedan en ny människa dagligen ska uppstå och leva rättfärdigt och heligt inför Gud i evighet.

I dopet har Gud utrustat oss med det vapen vi behöver för våra liv som troende i världen. Han har gett oss tron och håller den levande genom sitt ord. Jesus har gett oss frihet från synden.

Frihet från döden

Döden var inte heller en del av Guds perfekta skapelse. Han hade skapat människan för att hon skulle leva i evighet på jorden. Han hade en storlagen plan för sin skapelse. De skulle uppfylla jorden och njuta av dess goda medan de styrde över allt liv.

Människan var kronan på Guds skapelse, det yppersta av Hans skaparhand. Han skapade henne helig och rättfärdig. Det fanns inga fel eller brister hos människan. Gud hade gett mannen och kvinnan lov att förse sig av alla växter som sköt upp, alla bortsett från en. Han hade förbjudit dem att äta av kunskapens träd, då skulle de dö. Men de lät sig frestas av ormen och åt av trädet.

Synden kom in i världen genom Adams fall, och det ändrade allt. Från att vara en perfekt skapelse övergick skaparverket till att sucka och vändas:

Vi vet att hela skapelsen ännu samfällt suckar och vändas. (Rom 8:22)

De som hade varit heliga och rättfärdiga var nu syndiga. Den heliga avbild de var skapade till var nu förlorad. Den dag de åt av frukten i lustgården begynte de sakteliga att dö. Det satte i gång den långsamma dödsprocessen för hela skapelsen.

Döden var inte en del av Guds skapelse, men den kom in i världen genom synden:

Därför är det så: Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor, eftersom alla hade syndat. (Rom 5:12)

Som ett resultat av synden förtjänar vi döden:

Ty syndens lön är döden ... (Rom 6:23)

Döden är inte bara att vi slutar existera. Döden tar oss istället bort ur den här världen till en annan plats.

Helvetet var ursprungligen berett endast åt djävulen och hans änglar:

Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar. (Matt 25:41)

Döden tar människan till en plats med evig pina. Hon kommer att leva i bästa välfärd där, men samtidigt aldrig bli av med den intensiva

En väg till livet och en till döden. Från koncentrationslägret Auschwitz i Polen. Foto: Anders Österbacka

smärta det innebär att vistas i helvetet. Det kommer inte att finnas vila från smärtan för dem som är där. En del av smärtan är att vara totalt avskild från Gud. De som befinner sig där kommer att veta att det finns ett bättre ställe, där Gud finns, men att det är för sent för dem att ta sig dit. Därför är det enda vi behöver frukta så länge vi är på jorden inte döden, utan Honom som kan kasta oss i helvetet – nämligen Gud själv:

Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan fördärva både själ och kropp i Gehenna. (Matt 10:28)

Därför är det viktigt att ständigt ha i tankarna att varje dag kan bli den sista, och att Gud är den som dömer.

Ty om en endas fall gjorde att döden fick herravälde genom denne ende, hur mycket mer skall då inte de som mottar den överflödande nåden och rättfärdighetens gåva regera i liv genom denne ende, Jesus Kristus. (Rom 5:17)

Medan Adams fall blev till död för oss så är Jesus Kristus liv för oss. Han blev inte född i synd. Han begick inga synder på jorden. Han bar våra synder frivilligt. Han fick känna smärtan genom att vara avskild från sin Far då Han hängde på korset. Han fick känna dödens smärta på kroppen, Han gick i döden för oss och övervann den. Han gav sitt liv för oss, och Han uppstod igen ur graven för oss:

Ännu en kort tid, och världen ser mig inte längre, men ni skall se mig, ty jag lever, och ni kommer att leva. (Joh 14:19)

Kristi försoning, Hans död och uppståndelse har gett oss en ny syn på liv och död. I Kristus är vi nu fria från dödens förbannelse:

Jesus sade: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. (Joh 11:25–26)

När vi tror på Jesus behöver vi inte frukta döden, för Han har övervunnit den. Och liksom Han övervann döden så har Han också makt att uppväcka oss från de döda. De som dör i tron på sin Frälsare upplever döden endast som en transport till nästa liv – det eviga livet! I evigheten kommer vi att ha en kropp som är lik Kristi kropp, den kommer att vara helig och utan fel och brist. Himlen

beskrivs som en plats där vi ska få vila från våra gärningar, som en plats utan smärta:

Alltså finns det en sabbatsvila kvar för Guds folk. Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina. (Hebr 4:9–10)

Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta. (Upp 21:4)

Eftersom Jesus är liv för oss behöver vi inte frukta döden. Men det är likväl något vi måste vara beredda på och något vi hoppas på:

Ty för mig är livet Kristus och döden en vinst. (Fil 1:21)

Döden är en vinst för den som tror på Jesus Kristus som sin Frälsare. För den människan väntar ett mycket bättre liv i himlen, och vi kan instämma med Paulus när han säger:

Jag dras åt båda hållen. Jag skulle vilja bryta upp och vara hos Kristus, det vore mycket bättre. (Fil 1:23)

Vi har frihet från döden.

Frihet från Satan

En del av Guds goda skapelse var änglarna. De skapades till ett bestämt antal och skulle fungera som sändebud från Gud till människorna.

Bland de kända berättelserna minns vi kanske sändebuden som kom till Lot för att varna honom för att Sodom skulle läggas i grus på grund av invånarnas synder. Det var också änglar som förkunnade Jesu födelse för herdarna på marken. Och det var änglar som stod vid Jesu tomma grav och förklarade:

Han är inte här. Han har uppstått, så som han har sagt. Kom och se platsen där han låg! (Matt 28:6)

Änglarna har en viktig funktion i Guds rike, och de är inte heller något vi behöver frukta. Till skillnad från människorna skapade Gud änglarna som andar, det vill säga att de inte har någon kropp:

Är inte änglarna andar i helig tjänst, utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen? (Hebr 1:14)

De skapades för att tjäna Gud och människor, och det gör de frivilligt. Vi vet inte exakt vilken dag änglarna

skapades, men det måste ha varit på en av de första sex dagarna i skapelsen. De blev skapade som ett visst antal änglar, de förökar sig inte.

Liksom människan blev också änglarna skapade med en fri vilja. Och det var här Satan bröt med Gud.

Några av änglarna valde att gå emot Guds vilja, och de gick med Satan som sin ledare:

Tänk också på de änglar som inte bevarade sin höga ställning utan övergav sin rätta hemvist ... (Jud 6)

De änglar som föll och gick emot Gud förlorade sin helighet. Men de behöll många andra egenskaper. De fallna änglarna är fortfarande andar, och de har fortfarande en extraordinär makt, även om den är begränsad. En av de fallna änglarna var Satan, och han far omkring på jorden som ett rytande lejon:

Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka. (1 Petr 5:8)

Satan och hans änglar vet att de inte kan komma in i Guds härlighet igen. Därmed är deras mål att utsätta alla människor för samma öde som väntar dem själva, nämligen evig pina.

Vi vet att Satan har syndat ända från begynnelsen:

Den som gör synd är av djävulen, ty djävulen har syndat ända från begynnelsen ... (1 Joh 3:8)

I sin kamp att få alla att synda som han har Satan två allierade: den ogudaktiga världen och vårt syndiga kött. Han har också en stor skara onda änglar till sin disposition. Tillsammans med dessa använder Satan de icke-troende till att vilseleda oss kristna. Han gör allt han kan för att få oss på villovägar. Vi blir ständigt konfronterade med och måste ta ställning till världens bedrägeri.

Men vi vet att vi inte ska älska världen:

Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom. (1 Joh 2:15)

Så vi lever i en ständig kamp. För gamle Adam verkar också tillsammans med Satan. Han är vår trogna, dock ovälkomna, kompanjon:

Ty inifrån, från människans hjärta,

utgår onda tankar, otukt, stöld, mord, äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, lösaktighet, avund, hädelse, högmod och dårskap. (Mark 7:21–22)

Att denna kamp mot gamle Adam finns måste själva Paulus erkänna:

Ty jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor inte något gott. Viljan finns hos mig, men att göra det goda förmår jag inte. (Rom 7:18)

Denna kamp mot gamle Adam kommer av att vi av naturen är slavar under Satan. Vi är slavar under synden och därmed också under Satan. Vi kan inte övervinna honom på egen hand, till det behöver vi hjälp från Gud:

Guds Son uppenbarades för att han skulle göra slut på djävulens gärningar. (1 Joh 3:8)

Den hjälpen får vi genom Guds Son. Han blev frestad av Satan så som vi blir, men Han syndade inte. Sonen stod emot Satans alla frestelser och segrade till slut över honom. Han tog ifrån honom hans makt och kedjade honom i bojar.

Även i detta begränsade tillstånd försöker Satan fortfarande övervinna oss och förstöra vår tillit till Gud. Han vet mycket väl att det är Guds ord som bevarar oss i tron, och han vill gärna dra oss bort från det. Han vill försöka få oss att tvivla på om Guds ord är sant, om Gud verkligen bryr sig om oss. Ja, han har fortfarande så stor makt, att han kommer att försöka lägga på oss så många världsliga plågor han kan, för att få oss att tvivla på Guds ord.

Han angrep Job på det här sättet. Men om vi förlorar allt vi har, så ska vi instämma med Job:

Herren gav, och Herren tog. Lovat vare Herrens namn! (Job 1:21)

Job prisade Gud då katastrofen drabbade honom, tvärtom vad Satan ville uppnå. Han ville få Job att tvivla på Gud. Men han misslyckades. Det ska vi be om att han misslyckas med också hos oss!

Satan kan använda begär, bitterhet, strid och hat för att få oss till att tvivla på Guds godhet. Mot Satan utkämpar vi en andlig kamp, som både världen och ibland våra medkristna inte förstår, även om den är mycket reell. Till vårt försvar har vi Guds

eget ord, som beskrivs som en vapenrustning av Paulus i Efesierbrevet:

Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft. Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna. Tag därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan ni fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. Tag dessutom trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Tag emot frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord. Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga. (Ef 6:10–18)

När vi står fasta i sanningen om frälsningen i Kristus och inte viker av för Satans angrepp så kommer vi att segra. För Kristus har segrat före oss, och Han har lovat att ingenting ska få ta oss ifrån Honom. Vi kommer att kunna stå emot Satan endast genom att underordna oss Guds ord:

Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er. (Jak 4:7)

Genom sitt ord har Gud gett oss frihet från Satan.

Frihet till att tjäna

Den kristna människans frihet är tudelad. Den består först och främst av den frihet som Jesus vann åt oss på korset genom sitt lidande och sin död. Rättfärdiggörelsen genom nåden allena är vår frihet. Och denna frihet har frigjort oss från lagen, synden, döden och Satan.

Vi har gått igenom de här punkterna och konstaterat att vår rättfärdighet gör oss fria från allt detta. Så långt är allt gott och väl. Den kristne skulle kanske kunna klara sig bra med att endast ha denna kunskap. Säkert är det att det är tillräckligt för att få oss till himlen. Men vi är inte där än. Med den trygghet det är att vara Guds barn och inneha Kristi rättfärdighet har Gud gett oss ännu en frihet – det är friheten att tjäna!

Vi står inte utan förebilder i vårt liv i tjänsten för Gud – Jesus kom för att tjäna! Vid den första nattvarden visade Han oss hur Han vill att vi ska tjäna varandra, då Han tvättade lärjungarnas fötter.

Han sade på motsvarande sätt efteråt att Han var där som en tjänare:

Och ändå är jag här mitt ibland er som en tjänare. (Luk 22:27)

Han tjänade genom att uppfylla lagen fullkomligt och leva ett fullkomligt liv. Han tjänade hela mänskligheten genom att ge sitt liv för att ta bort all synd och skuld. Han tjänar oss varje dag när Han går i förbön för oss hos Gud i himmelen. Han tjänar oss genom att vara tillsammans med oss alltid. Jesus var den ypperste av tjänare. Han är vår förebild.

För vi ska också tjäna, vi är kallade till ett liv i tjänst:

Tjäna Herren med fruktan, och fröjda er med bövan. (Ps 2:11)

Vi ska tjäna med den fruktan som följer på tron, och som håller den levande Guden och Hans ord högt aktade.

Även här, i friheten till att tjäna, möter vi vår gamle Adam igen. Han är som en ofördragsam vän som vi aldrig blir av med. Han hindrar oss nämligen ofta från att tjäna så som vi vill. Han fungerar som en bromskloss för vårt tjänande, och ibland leder han oss långt bort på villovägar.

Gud vill trots det att vi ska tjäna Honom villigt och inse att tjänandet är en lätt börda att bära. Kampen mot gamle Adam kommer alltid att pågå, men som vi redan har konstaterat så är det endast den troende som har den här kampen. Den icke-troende slipper både kampen med gamle Adam och att tjäna Herren. Så har han då heller inget hopp om himlen.

Så vi ska ta Jesu börda på oss, även om det blir en kamp:

Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt. (Matt 11:28–30)

I vårt tjänande finns det en del fallgropar som Gud vill att vi ska undvika att hamna i. En av dem är att tjäna

”De skall ha rikligt med bete på Israels berg.” (Hes 34:14)

Bilden är från Flakstad, Lofoten.

Honom tillsammans med dem som sprider falsk lära:

Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar. (Matt 7:15)

Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem. (Rom 16:17)

De som förkunnar ett annat budskap än det vi finner i Guds ord ska vi inte tjäna tillsammans med. Vi ska inte ängslas för det vi inte kan se, men ta tag i den falska lära vi kan identifiera. Vet vi om falsk lära eller ogudaktig praxis så ska vi ta ställning.

En annan sak är att vi inte får lägga till egna gärningar utöver dem Gud har befallt oss:

Ni skall inte lägga något till det som jag befäller er, och ni skall inte ta något därifrån. Ni skall hålla Herrens, er Guds, bud, som jag ger er. (5 Mos 4:2)

Vi får inte heller låta vår tradition styra över Guds ord, vilket några fariseer var kända för på Jesu tid. Vi ska också akta oss väl för att låta oss hindras av mänskliga begränsningar:

Om ni med Kristus har dött bort från världens stadgar, varför uppför ni er då som om ni levde i världen och böjer er under dessa bud: Det skall du inte röra, det skall du inte smaka, det skall du inte ta på. Och detta gäller sådant som är bestämt att användas och förbrukas, efter människors bud och läror. (Kol 2:20–22)

Det gamla förbundets begränsningar har Jesus upphävt. Guds skapelse är till vår nytta och glädje så länge vi använder den i överensstämmelse med Guds ord.

Vilket tjänande är då till behag för Gud?

Gud har gett oss rättesnören att följa, sammanfattade i de tio buden. Det fjärde budet beskriver barn som hedrar sina föräldrar. Det femte budet dem som hjälper de fattiga. Det andra och tredje budet talar om att vittna för andra om Gud. Dessutom är Luthers förklaring till de tio buden en god vägledning för det kristna livet.

I kyrkan finns möjligheter till frivilligt arbete, till att ta emot en kallelse, till att uppsöka de förlorade och därmed glädja änglarna i himlen:

Jag säger er: På samma sätt blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig. (Luk 15:10)

Allt vi gör i våra liv som troende är en tjänst inför Gud, både i familjen, på arbetsplatsen, i vänkretsen, i kyrkan och i samhället. Gud uppmanar oss att ta ansvar i vardagen.

För att kunna tjäna Gud helhjärtat behöver vi en rätt motivation, och den bör vara Kristi kärlek till oss:

Ty Kristi kärlek driver oss, eftersom vi är övertygade om att en har dött i allas ställe, och därför har alla dött. Och han dog för alla, för att de som lever inte längre skall leva för sig själva utan för honom som har dött och uppstått för dem. (2 Kor 5:14–15)

Kristi död för oss leder oss till ett liv i helighet där vi förstår att gemenskapen med andra troende är en gåva av Gud. Den gemenskapen ska vi inte ta för given utan i stället uppbygga varandra, stödja varandra och uppmuntra varandra – allt för att tjäna Guds ära. Samtidigt ska vi också vittna med våra liv i världen för att

om möjligt omvända människor från ett liv under lagen till ett liv i frihet:

Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen. (Matt 5:16)

Värdet av vårt tjänande är det Gud som sätter. Genom sin nåd kallade Gud oss att tjäna Honom, det är det som gör vårt arbete värdefullt:

Alltså beror det inte på någon människas vilja eller strävan utan på Guds barmhärtighet. (Rom 9:16)

Vårt tjänande för Gud är en god tjänst. Våra gärningar är gjorda fläckfria i Kristus, gjorda heliga av Den Helige Ande. Gud ser inte längre våra brister, utan vi får stå rättfärdiga inför Honom för Jesu skull.

Våra gärningar utförda i tro är gärningar som följer oss in i evigheten. Därför är ett liv i friheten att tjäna Gud ett liv som kan rekommenderas på det varmaste – det tjänandet följer oss in i evigheten till Gud.

Avslutning

Som kristna har vi frihet från lagen, synden, döden och djävulen. Dessa fyra hindrar människor från att leva ett gott liv på jorden, sådana liv som Gud ursprungligen hade tänkt att vi skulle leva.

Jesus Kristus har gett oss frihet från dessa. Han har gjort det på det sättet att vi en dag ska få komma till himlen, där vi kommer att ha hel och full frihet. Där kommer vi att få leva som heliga människor utan fel och brister, och utan vår dagliga kamp med gamle Adam.

Under tiden lever vi ett liv i tjänande inför Gud här på jorden. Det gör vi genom att hålla fast vid evangeliet och värna om den kristna gemenskapen.

Vår frihet att tjäna ska vi använda till att ta hand om våra närmaste och leva som ljus i världen, så att våra liv kan vittna om den härlighet som väntar oss.

Vår frihet består i den rättfärdighet som Jesus vann för oss på korset, en rättfärdighet som vi äger redan i dag, och som kommer att nå sitt fullkomliga mål i himlen. Då äntligen ska vi vara fullkomligt fria! Amen.

Till Gottfrid Siréns minne

Föreningen Logos hedersmedlem, folkhögskolemannen och journalisten Gottfrid Sirén avled den 4 februari 2012 på Näse sjukhus i Borgå. Han skulle några veckor senare ha fyllt 95 år.

I hemmet i Borgå i juli 2010. Foto: Eddie Bruce.

Gottfrid Sirén blev tidigt medlem i Föreningen Logos och förblev dess trogna vän och understödjare. Särskilt efter att Biblion inköptes hösten 2007 såg han det som sin uppgift att vara "tempelbyggare i Vasa". Han bekostade bl.a. den förnyade köksinredningen.

Gotti var en ordbrukare och idéspruta utan motstycke. Blott en del av de tankar som han sände i sina talrika brev kunde förverkligas.

Genom GS-arkiv, som förvaltas gemensamt med Lappträsk hembygdsförening, har hans bokdonationer och arkivalier förts ut på Internet i form av en gemensam webbdatabas. Hans urklippssamling söker sitt motstycke, även om en stor del inte kunnat bearbetas.

Driven av sin starka kallelse att stöda Föreningen arbetade han, trots svaga krafter under de sista åren, envist med att sortera och packa lösöre av olika slag och sedan sända kartonger för vår loppmarknad.

Genom Afrikahjälpen har tiotals ungdomar fått stöd för utbildning och en start i livet, som annars hade varit utom räckhåll för dem. Denna hjälp kanaliseras via Föreningen till Barbro Finskas-Mushendwa i Arusha, Tanzania, tack vare gåvor som fonderats för att garantera insatsen också efter hans död. Hans "minimemoarer" säljs till förmån för Afrikahjälpen.

Gotti avkläddes sina fysiska krafter allt mera under sina sista veckor. Också i andlig mening lärde han sig att allt mer

vända sig bort från sig själv. Han behövde den Herres nåd, som han lärde känna i sitt hem i Lappträsk, och som hans far O.W. Sirén förkunnade som predikant i Evangeliföreningen.

Jordfästningen i Näse begravningskapell förrättades av kyrkoherde Håkan Djupsjöbacka. Det blev en högtidlig stund i kretsen av ett par dussin vänner och släktingar.

*Herre, ditt kors låt för mitt öga stå,
när genom dödens dal jag sist skall gå.
Skuggorna flyr för ljuset ifrån dig.
I liv och död, o Jesus, bliv hos mig.*

Ola Österbacka

Aktuellt från Föreningen Logos och Biblion

Föreningen Logos i Österbotten rf höll årsmöte den 20 mars. Från verksamhetsdiskussionen kan noteras att den svåraste frågan under det gångna året var förhandlingarna med Bostads Ab Skolhusgatan 13 om vederlagets storlek. Denna fråga fortsätter att sysselsätta styrelsen också under 2012, men ska föras till slut med stöd av en jurist.

Under våren har det gamla värme- och ventilationsmaskineriet ersatts med ett modernt system med radiatorer. Arbeten med att inreda flera toaletter pågår och beräknas vara slutförda inom april.

I gåvor och kollektor inflöt under 2011 drygt 14 000 €. För de aktuella investeringsringarna upptas ett banklån. Gottfrid Sirén hann före sin död sända en inbetalning på 10 000 € i form av lån, men det är i dagsläget osäkert hur dödsboet förhåller sig till amorteringen av lånet.

Styrelsen återvaldes i sin helhet. Som ordförande fortsätter Botvid Lindström.

Övriga medlemmar är John Lasén, som i styrelsen valts till vice ordförande, Klas-Erik Isaksson, Ralf Sandberg (kassör) och Ola Österbacka (sekreterare).

Föreningen har inga anställda. För produktionen av tidningen Logos ersätts kostnader för programvaruinköp till OF system.

Biblion hyrs främst ut till några församlingar för gudstjänster och bibelstudier. Regelbunden verksamhet har S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finska Lutherstiftelsen och Suomen Luteriläinen Tunnustuskirikko.

Logosmappen har ett växande antal besökare. Den mest anlitade tjänsten är Folkbibeln Online, som tillsammans med övriga databaser numera är utlokaliserad och handhas av OF system. Antalet sidvisningar uppgick till drygt 500 per dygn för Folkbibelns del. Logosmappen har ca 50 träffar per dygn.

Föreningens egen webbplats

I början av 2012 har Föreningen Logos fått nya webbsidor, som nås direkt på adressen

foreningenlogos.fi. De pågående arbetena och andra aktualiteter presenteras i form av en blogg. Där finns också några sidor till Gottfrid Siréns minne, bland annat nekrologer.

Ett arbete med att förnya Logosmappen som webbportal inleddes under fjolåret men har ännu inte kunnat slutföras.

Nytt sätt att stöda Logosmappen

Numera finns ett bekvämt sätt att sända bidrag för Logosmappen: inbetalning via PayPal. Det fungerar så att man klickar på en knapp och får instruktioner hur man använder ett kreditkort för att enkelt ge ett betalningsuppdrag. Systemet kan anses pålitligt och används över hela världen både för webbinköp och donationer.

Om man har regelbundna betalningsuppdrag via PayPal, eller använder det för egen försäljning, kan man överföra pengar från eget bankkonto och sedan betala därifrån. I så fall uppstår inga avgifter. Om man betalar med kreditkort avgår ett par procent som förmedlingsavgift.

Missionsprovinspräster avkragas

I november 2011 riktade en anonym person ett brev till biskopen och domkapitlet i Lunds stift angående *Jan-Erik Appell*, som efter sin pensionering från Brastad (Göteborgs stift) under ca ett år hade tjänstgjort på deltid som kyrkoherde i Johanneskoinonian på Gratia Dei i Kristianstad. Den är underställd Missionsprovinsen i Sverige och Finland.

Med anledning av detta sattes en utredning igång, efter att man först hört Appell. I beslutet hänvisades till Svenska kyrkans Överklagandenämnd, där man har uttalat att en präst i Svenska kyrkan inte får leda gudstjänst i Missionsprovinsen och dess gudstjänstgemenskaper.

Appell hade under det första samtalet antytt att han övervägde att utträda ur Svenska kyrkan, men senare meddelade han att han tillsammans med familjen kommit till att han inte ska utträda, eftersom han inte har misskött sin tjänst. Han säger sig förstå att det inte stämmer med kyrkans ordning att vara underställd två biskopar, men väljer att ha missionsbiskop *Roland Gustafsson* som sin chef.

Domkapitlet beslöt den 14 mars att förklara Jan-Erik Appell obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst. På påskdagen förnyade han sina vigningsslöften inför missionsbiskopen.

Alla handlingar finns på http://www.brogren.nu/domkapitel_lund/appell.htm.

Också utomlands har saken väckt berättigad uppmärksamhet. Exempel på en blogg med intressanta diskussioner på engelska är *simonpotamos.org.uk*, som drivs av *Tapani Simojoki*, pastor i Englands lutherska kyrka.

Det stora diskussionsämnet är om det verkligen är riktigt och möjligt att Missionsprovinsen och dess präster fortsättningsvis kan hävda att de också arbetar inom Svenska kyrkan. Samma fråga gäller finska Lutherstiftelsen (som i praktiken arbetar som en del av Missionsprovinsen), där man på motsvarande sätt inte vill acceptera att man i realiteten har bil-

dat ett nytt samfund.

Biskopen för Göteborgs stift, *Per Eckerdal*, skickade i februari ut ett brev till alla präster i Göteborgs stift. Brevet har kallats ett nytt konventikelplakat. Biskopen hotar där att bestraffa dem som leder gudstjänster i andra samfund än de som omfattas av dem som Svenska kyrkan har officiell kyrkogemenskap med. Särskilt utpekas präster som leder gudstjänster i Missionsprovinsen, men även andra liknande organisationer, som ELM-BV, har känt sig hotade.

Svenska kyrkan har officiell gudstjänstgemenskap bl.a. med Svenska Missionskyrkan och Metodistkyrkan, samt med kyrkor som undertecknat Borgådeklarationen.

Kring detta har det naturligtvis uppstått en skarp debatt. Kyrka och Folk tog upp frågan från flera aspekter i nr 10/2012 och har även efter detta publicerat olika inlägg i frågan.

Ingen reaktion har ännu märkts från biskopar i Finland, men sannolikt kan man vänta liknande åtgärder i sinom tid.

Varningar också i Norge

Också i Norge har hotande uttalanden riktats mot präster inom det nätverk som samverkar med Missionsprovinsen i Sverige och Finland. Bland annat har den tillförordnade biskopen i Nord-Hålogaland, domprost *Herborg Finnset Heiene*, uttalat sig i tidningen *Dagen*. Hon hänvisar till *Per Eckerdals* brev till prästerna i Göteborgs stift.

Ny biskop för norska "valgmenigheter"

I Kyrka och Folk nr 9 berättas att "protestbiskopen" *Børre Knudsen* har fått en efterträdare i *Thor Henrik With*.

Den 24 mars vigdes han av Missionsprovinsens biskop *Roland Gustafsson*. Det är tre församlingar i Nordnorge som har valt *With* till ny biskop sedan *Knudsen* avslutat sina uppdrag av hälsoskäl. Dessa fungerar som "valgmenigheter", vilka formellt är underställda Den norska kyrkan och påminner därmed om

Missionsprovinsens församlingar.

Thor Henrik With har varit församlingspräst i Ålesund, studentpräst och ordförande för *For Bibel og Bekjennelse*. Han är nu tillförordnad generalsekreterare i Norges Samemisjon.

Syndernas förlåtelse – behövs den?

I studenttidningen *Lundagård* (lundagard.se) tillfrågas en präst om hennes initiativ till att starta upp studentkonfirmation: "Börjar ni med det här för att studenterna behöver syndernas förlåtelse?"

– Nej, det tror jag inte att de behöver. Eller, det är jag övertygad om.

Artikelrubriken "Folk är nog lite för stora för det" ger antydningar om att papperstidningen förklarar mera än webbversionen. Men bättre verkar det inte bli.

Opinionsredaktör *Elisabeth Sandlund* skriver i en ledare i *Dagen* (2.3.2012) att det märks en oförmåga i Svenska kyrkan att skilja mellan stort och smått. Hon tar det här som ett exempel på en stor och viktig fråga. Svaret borde rimligtvis ha varit: "Ja, det behöver alla." Hon hänvisar till Jesu ord i *Matt 23* om blinda ledare, som silar mygg och sväljer kameler.

"Att förneka allas och envars behov av syndernas förlåtelse hör hemma i kamelkategorin."

"Nog förefaller regelbrottet att leda en gudstjänst i någon av Missionsprovinsens gemenskaper som en mindre allvarlig förseelse än att förneka en av den kristna trons grundbultar."

Sandlund tar också fram exemplet med den mer än 80-årige präst som domkapitlet i Luleå gav en knäpp på näsan för att han begärt att hans vigselrätt skulle dras in. Man uppfattade det som en protest mot beslutet om samkönade vigslar.

Det är lätt att instämna med en röst i debatten: "Vad har ni i en sådan kyrka att göra?"

ÖÖ

Perspektiv på Ordets ämbete

När jag kallades att bli rektor för Evangeliska folkhögskolan i Vasa råkade jag direkt in i en problematik som *Bengt Birgersson* tar upp i sin prästmötesavhandling *Som stjärnor i Herrens hand. Perspektiv på Ordets ämbete*. Till rektorsuppdraget hörde nämligen också att predika vid olika samlingar. Första gången det skedde var vid missionslägret i Jeppo inför en fullsatt kyrka, bara några dagar efter att jag tillträdde tjänsten. Det var en upplevelse förenad med stor vanda.

Efter det har jag många gånger frågat mig: Med vilket uppdrag kunde jag, utan någon som helst teologisk utbildning eller predikoövning, ställa mig upp inför tusen åhörare och förkunna Guds ord? Hur går detta att förena med Augsburgska bekännelsens fjortonde artikel, där det slås fast att ingen ska predika offentligt i kyrkan utan vederbörlig kallelse?

Min bakgrund är den evangeliska rörelsen som omhuldat lekmanpredikan. Att kalla en yngling utan utbildning eller övning att predika offentligt var knappast genomtänkt. Det hörde till kallelsen till mitt rektorsämbete att också predika och undervisa. Först några år senare tilldelades jag officiellt predikantbrev av Svenska lutherska evangeliföreningens styrelse. Ändå var jag ingen präst. Som lekman godkändes jag att predika i vissa kyrkor men inte i andra.

Jag blev prästvigd i november 2008. Ingen biskop var närvarande. Det var inte ens en präst som förrättade ordinationen, utan det gjorde den nygrundande S:t Johannes evangelisk-lutherska församlings styrelseordförande, assisterad av två styrelsemedlemmar, eftersom vi inte stod i formell gemenskap med någon annan församling eller kyrka vid det tillfället. Är mitt prästämbete giltigt? Finns det legitimitet i min förkunnelse och sakramentsförvaltning?

Dessa frågor har jag haft som bakgrund när jag läste *Birgerssons* bok. Jag läste den med stort intresse och fann mycket värdefullt där, t.ex. om

den store missionären *Peter Fjellstedt* och den tid han levde, i mitten av 1800-talet. Analyserna av bibeltexter som belyser sändningen till Ordets ämbete ger ofta mycket att tänka på, liksom frågeställningarna utifrån vår tids perspektiv. Att boken är välskriven och har en fin typografi gör den också behaglig att ta del av.

Det finns en uppsjö av annan litteratur och många är de konferenser och lärosamtal som ägt rum i ämnet. En av de viktigaste böckerna, som jag tyvärr saknar hänvisning till i den aktuella boken, bär titeln "*The Ministry of the Word*" (Ordets ämbete) av professor *John F Brug*, Wisconsinssynoden (NPH, 2009). Den blir mitt huvudsakliga bollplank när jag nu går till en kritisk granskning av prästmötesavhandlingens.

Balansgång mellan hög- och lågkyrklighet

Bokens bakgrund är *Birgerssons* verksamhet inom Missionsprovin-sen. Den tillkom för att lösa problemet inom Svenska kyrkan när unga teologer vägrades prästvigning för att de inte ställde sig under kravet på att samarbeta med kvinnliga präster.

Bakgrundskrafterna inom Missionsprovin-sen omfattar ett brett spektrum från högkyrkliga till lågkyrkliga väckelserörelser. De högkyrkliga förutsätter *apostolisk succession*, dvs. att prästvigningen utförs av en biskop som själv är vigd av en biskop och i förlängningen har fått sitt mandat av Jesus själv via apostlarna. Inom lågkyrkligheten tar man avstånd från denna syn och betonar det allmänna prästadömet funktion utifrån 1 Petr 2:9.

Birgersson har alltså ingen lätt uppgift. Han presenterar utgångspunkterna i sin provinssekreterarrapport i april 2011 (www.missionsprovin-sen.se/rapporter/233-provinssekreterarens-rapport-april-2011):

En avgörande fråga är om det i kyrkan finns och ska finnas ett gudomligt instiftat ämbete, som går tillbaka till Jesus och hans insättande av sina apostlar i helig tjänst. Många ifrågasätter det. Andra har utbildat ett ämbete, som främst har karaktären av ett offer-

prästämbete, där ämbetsinnehavarens främsta uppgift är att handha det s.k. mässoffret.

Birgersson skriver vidare att han vill visa på en väg mitt mellan dessa synsätt. Han försöker gå en balansgång mellan de ytterligheter som *Brug* kallar maximalistisk och minimalistisk ämbetsyn. Maximalisterna är påvekyrkan, men också de romaniserande lutheranerna, som i vårt sammanhang är de högkyrkliga. De kännetecknas av att hävda en ämbetshierarki, som enligt romersk syn går ända tillbaka till aposteln Petrus, i dag representerad av påven. Den minimalistiska ämbetssynen överbetonar det allmänna prästadömet till den grad att man glömmer behovet av en ordning med kallade ämbetsmän.

Författaren tenderar att försvara den maximalistiska ämbetssynen, även om han inte driver dess extrema uttryck. Han avvisar nämligen läran att prästen i prästvigningen får en "outplånlig karaktär" (*character indelebilis*) i kraft av den apostoliska successionen, en kritik som ofta har riktats mot Missionsprovin-sen. Ändå finns något av denna karaktär med, eftersom han anser att den som en gång är prästvigd alltid har kvar sin kallelse från Gud. Balansgången ses också av att han inte helt dömer ut lekmanpredikan, tack vare frukter som är uppenbara.

Birgersson tar tre händelser vid mitten av 1800-talet som utgångspunkt. Det är ett intressant upplägg.

Att en av dessa utgångspunkter är *Peter Fjellstedts* ämbetsyn, dessutom den som får mest uppmärksamhet, är ägnat att appellera till de lågkyrkliga väckelserörelserna, eftersom hans inflytande var särskilt stort inom dessa. *Fjellstedt* skrev en pastoralavhandling i ämbetsfrågan för att få behörighet till kyrkoherdetjänst i Svenska kyrkan. Beskrivningen av samhället och särskilt väckelserörelsernas verksamhet vid mitten och slutet av 1800-talet är en viktig och intressant del av boken.

Missionsprovin-sen har ett nära samarbete med Missouri-synoden i USA. Därför är det något förvånande

Bengt Birgersson talar vid NELK, Vägen fram -04 i Vasa.

att notera hur Birgersson framställer lärostriden mellan *Walther Löhe* och Missourisynodens grundare *Carl Ferdinand Wilhelm Walther*. Löhe får ett brett utrymme medan Walthers centrala undervisning om kyrka och ämbete knappast citeras alls. Löhe intar en romaniserande ståndpunkt, där en biskoplig ordination är central, medan Walther förespråkar församlingens kallelse som det primära vid legitimering av prästämbetet.

Den tredje utgångspunkten är ordinationsstriden i Norge strax före 1900-talets början. Den berörde främst Kinamisjonsförbundet, senare känt som Misjonssambandet, och några speciella händelser ledde till ett markant förakt för ämbetet i väckelsekretsar. Detta är en för många okänd bakgrund till den negativa uppfattningen om präst- och biskopsämbetet som råder på många håll i Norge.

Missouri- och Wisconsinssynerna

En fråga som helt förbigås av Birgersson är förhållandet mellan de s.k. Missouri- och Wisconsinständpunkterna i ämbetsläran. För dem som varit engagerade i de nordiska lärostriderna om ämbetet under de senaste två eller tre decennierna är denna polarisering välkänd. Den vore värd en egen betraktelse och måste i stort sett förbigås, förutom med ett par kommentarer.

Förenklat uttryckt gör Missouriständpunkten (M) gällande att den lokala församlingen är den gudomligt påbjudna församlingsformen i kontrast mot en synod eller kyrkobilddning, samt att pastorsämbetet i lokalförsamlingen är det enda som är gudomligt instiftat. Wisconsinständpunkten (W) medger att synodala ämbeten (t.ex. läroämbeten vid de teologiska fakulteterna) har samma legitimitet och att församlingarna är fria att inrätta olika former av ämbetet allt efter sina behov.

Birgerssons uppfattning om ämbetet ligger nära M, vilket bland annat leder till att han i genomgången av de fem tjänsterna i Ef 4:11 försöker visa att alla är identiska med det ena Ordets ämbete. Här uppstår ett problem särskilt med profetämbetet och kvinnans roll, eftersom profeterna räknas till (det manliga) Ordets ämbete samtidigt som det är ofrånkomligt att kvinnor hade del i detta ämbete (s. 67–69). W brukar av maximalisterna klandras för att det ger kvinnorna rätt till delar av ämbetet (exempelvis söndagsskollärare).

Är ordination utförd av biskop/ präst obligatorisk?

I en exkurs bemöter författaren en artikel av docent *Rune Söderlund* i *Begrunda* (nr 2/2009, fördjupningsbilaga till ELM-BV:s tidskrift *Till Liv*), där denne för fram argument som

nära ansluter till W-ståndpunkten och som också understöds av de lågkyrkliga väckelserörelserna.

Argumentationen för den maximalistiska uppfattningen är ställvis bräcklig, för att inte säga direkt felaktig. Ett exempel är behandlingen av "*rite vocatus*" (s. 135f), där författaren hävdar att det förutom prövning och kallelse också krävs en vigning, som måste ske i församlingens mitt och bör ledas av någon som står i ledande ställning i Ordets ämbete.

Också senare (s. 138) hävdar han att vigheten inte får saknas. Han hävdar att alla sådana vigheten i Ordets tjänst har skett genom apostlarna eller genom deras efterföljare i Ordets ämbete. Hur vet han det?

Birgersson skriver senare helt riktigt, att ett apostoliskt bruk inte är det samma som en förpliktande ordning (s. 140).

Om det varken finns apostlar eller någon ledare i Ordets ämbete, som bekänner samma lära och som församlingen har gemenskap med, har församlingen enligt Martin Luther rätt att själv kalla och insätta sina tjänare. Självfallet är det en nödlösning, men i dagens förhållanden måste vi ibland ty oss till nödlösningar.

Jag saknar här en hänvisning till *Jan Bygstad*, som i sin bok "*Den kristna församlingen*" (Logos förlag 2006, s. 116) hävdar att det endast finns två grunder till prästvigheten: en stadfästelse av att den man ber för är kallad av församlingen och bön för hans uppdrag med ett helgande av detta genom Guds ord.

Även om boken främst är riktad till teologer, vilket syns även i det faktum att grekiska ord inte är transkriberade, kan den med fördel läsas av varje intresserad kristen. Det vore angeläget att gå djupare in på de problemområden som finns, och som här kunnat lyftas fram endast delvis, och det allra angelägnaste är att inte gå utöver Skriften.

OLA ÖSTERBACKA

Som stjärnor i Herrens hand

Perspektiv på Ordets ämbete

Bengt Birgersson

Församlingsförbundet, Göteborg, 2011

ISBN 978-91-7271-060-3

Bibelns skapelseberättelse håller

På Kristi himmelfärds dag, den 17 maj, ordnar Föreningen Logos en kurs med Anders Gärdeborn, fysiker inom IT-området från Västerås. Han ska berätta varför vi kan tro på Bibelns skapelseberättelse och inte falla undan för dogmen om evolutionen. Temat för dagen är klurigt formulerat av honom själv: Adam och Eva-lutionen.

Gärdeborn har skrivit en bok med titeln *"Intelligent skapelsetro. En naturvetare läser Första Mosebok"*. Titeln antyder hans ståndpunkt: man behöver inte vara någon sämre naturvetenskapsman för att man tror att världen har blivit till så som Bibeln framställer det.

I bokens inledning berättar han:

Som ung student var jag med om ett bibelstudium i USA där en brittisk metodistpastor beskrev den bibliska skapelseberättelsen i Första Moseboken. Jag var mycket förbluffad över att han talade som om Bibelns berättelser är beskrivningar av verkliga, historiska händelser och inte bara religiösa myter. Bredvid mig satt en jämnårig, amerikansk vän, som hade varit kristen länge och säkert förstod mycket bättre än jag vad pastorn talade om. Åtminstone visade han ett intresse som gjorde även mig nyfiken.

Efteråt frågade jag min vän om han verkligen trodde på det som pastorn lärde, och jag gapade av förvåning då

han svarade jakande. Men, protesterade jag, du är ju en tänkande människa. Du har gått på universitet och läst naturvetenskapliga ämnen, och dessutom verkar du ju ganska vettig och förståndig som person. Du verkar i alla fall inte vara någon religiös fanatiker. Du kan väl inte mena att Första Mosebokens berättelser hänt på riktigt?

Gärdeborn berättar vidare hur han innan han 31 år senare gav ut sin bok gjorde en lång resa. Han tog en examen vid Kungliga Tekniska Högskolan i Stockholm där han lärde sig tänka vetenskapligt. Han plöjde otaliga böcker och artiklar inom olika vetenskapliga discipliner. Han sökte med lupp efter bevis för evolutionen. I naturhistoriska museer letade han efter belägg för vårt gemensamma ursprung med apor. Det enda han hittade var slutledningar som *startar* med ett antagande om evolution, men ingenting som bevisar den.

Se kursprogram på sista sidan.

Böcker

Israel som Guds tjänare

Under S:t Johannes ev-luth församlings bibelhelg i november 2011 höll teol.dr Seth Erlandsson en serie föredrag i Lepplax bykyrka och Bibliion. Föredragen behandlade Israel ur olika synvinklar. De har nu getts ut i serien *Biblicums* småskrifter (nr 16), tillsammans med ett sammandrag av en äldre småskrift.

Erlandsson behandlar det kontroversiella ämnet i bibelstudieform. Han undviker att utgå från den mångfald av tolkningar av judarnas återvändande och återupprättandet av nationen Israel som florerar och som har en tendens att låsa fast positionerna i olika hjulspår.

Denna metod är mycket övertygande. Det är Guds rena och klara ord som visar hur vi ska se på Sinäiförbundet, Israels tjänaruppdrag och förhållandet mellan det gamla för-

bundet och Kristi kyrka. Då återstår inget annat för läsaren än att konstatera att detta är vad Guds ord säger.

Vad ska vi säga om Sinäiförbundets bestämmelser? Ska vi som kristna alls bry oss om Gamla testamentet? Vad menar Jesus när han säger, att vi ska hålla nytt vin i nya säckar? Är det så att det gamla gudsfolket Israel har ersatts av den kristna kyrkan?

Svaren ges med bibelord. Vi behöver fortfarande Gamla testamentets undervisning för att fullt förstå Nya testamentet, men det nya förbundet är ett nytt och bättre förbund än det gamla. De gamla ceremoniella bestämmelserna var skuggbilder av Kristus. Offren hade sin tid tills det fullkomliga offret frambars. Profeternas utsagor om det nya förbundet uppfylldes i Jesus.

Den ena och enda kristna Kyrkan har dock inte helt ersatt, eller trätt

i stället för, det gamla gudsfolket. Guds förbund står fast för alla som åkallar Herrens namn, dvs. alla som hyllar Sonen som sin och hela världens Frälsare. Det gäller både judar och hedningar. Hedningarna hörde inte tidigare till det äkta olivträdet, men de har nu genom tron ympats in där och har samma förmåner som de judar som omvänt sig till Herren.

Därför gäller det ännu i dag, att Gud vill föra alla, såväl judar som hedningar, till sin gemenskap i Kristi kyrka.

Skriften rekommenderas varmt till studium. Den har sänts ut till tidskriften *Biblicums* prenumeranter som nr 1/2012.

OLA ÖSTERBACKA

Israel som Guds tjänare
Seth Erlandsson
Biblicums förlag, Ljungby 2012

D:r Martin Luther

2:a veckan efter påsk, måndag

Predikan

Från Evangelisk Själaspis för hemmet (bearbetad)

Detta har ni blivit kallade till. Kristus led ju i ert ställe och efterlämnade ett exempel åt er, för att ni skulle följa i hans fotspår. (1 Petr. 2:21)

En kristen är, just i det att han kallas kristen, underkastad det kära, heliga korset. Han måste lida antingen av människor eller av djävulen själv, som plågar och ängslar honom både med elände, förföljelse, fattigdom, sjukdom eller invärtes i hjärtat med sina giftiga pilar. Detta kallas och är de kristnas lott och kännetecknen, en helig, dyrbar, ädel och salig kallelse. Den leder dem till det eviga livet.

Denna kallelse måste vi också låta gälla och ta för gott, vad den än medför. Varför vill vi klaga så mycket över den? De okristna måste ju också lida, den ena som den andra, vilket de inte gärna gör. Var och en måste ofta lida skada och olycka till sin kropp, sina ägodelar, maka, barn, vilket han inte kan undgå. Därför får du inte bli så missmodig eller otålig, om du plågas av världen och djävulen, om du annars vill vara en kristen och fullgöra din kallelse. Men vill du inte lida eller smädas och lastas, utan vara ärad och firad, så förneka Kristus och gör vad världen och djävulen håller kärt.

För att ge denna förmaning så mycket större kraft framhål-

ler aposteln för oss den rätta Mästaren till efterföljd, vårt huvud och Herre, som också måste erfaras det samma och själv har lidit mest. Denna förebild målar aposteln mycket skön och härlig i dess högsta och ädlaste grad. För att det så mycket mer skall uppväcka och beveka oss till tålmod framställer han de rätta huvudstycken, som gör allt vårt lidande helt obetydligt och ringa, när det jämförs mot hans. Herrens Kristi lidande har ju en övermåttan hög, förträfflig ära och företräde framför alla andra lidanden.

Även om vårt lidande skulle vara det allra bästa, högsta och svåraste lidande, så är det ändå inte mer än att ha gått i Hans fotspår och exempel, men ännu långt ifrån att ha uppnått Mästaren. Han förblir ändå ensam Mästare, som behåller företrädet, och vi bör alla följa Honom så gott vi kan. Men Hans exempel kan vi inte ens på långt håll komma nära. Ty hur stort Hans lidande och ångest har varit och hur svårt och bittert det har blivit för Honom, det kan ingen människa på jorden rätt fatta. Och vad vi inte kan veta eller fatta, det kan vi ännu mindre göra efter eller nå upp till.

Vi skall tacka Gud för att vi får se det och följa efter det. Men ännu är vi inte på långt när framme, fastän den ene kan komma något närmare än den andre, allt efter som han lider

mera och svårare och har mer eller mindre tro och tålmod. Därför säger aposteln också, att Kristus är förebilden, inte för en eller två trogna, utan för alla, så att de allesammans inför denna förebild måste slå ned ögonen och säga: "Mitt lidande är väl ganska bittert och svårt för mig, men om man skall tala om min Herres Kristi lidande så vill jag gärna tåla, för med detta exempel kan ingenting på jorden jämföras."

Redan det borde ensamt vara nog till förmaning och uppmuntran att tåligt bära vårt lidande, att en så hög person som Kristus har föregått oss med exempel, och det i ett så svårt lidande som ingen människa kan uppnå eller utvärda. Se detta är förebilden, framställd för hela kristenheten, att de åtminstone har börjat gå i samma fotspår och vet att allt deras största lidande ännu är ett intet mot den minsta blodsdroppe, som Han har utgjutit.

*Jesus, låt din helga vandel
Alltid för mitt öga stå,
Så att jag i all min handel
Dina fotspår följa må.*

*Du som villigt gjorde allt
Vad din Fader Dig befallt!
Hjälp ock mig Hans röst att höra
Och Hans vilja gärna göra.*

Första gången i Vasa: kursdag med

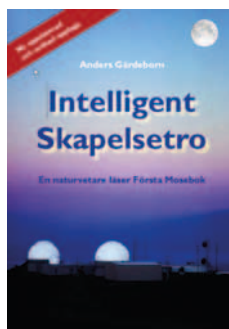

Anders Gärdeborn

från föreningen Genesis i Sverige (www.genesis.nu).

Anders Gärdeborn har arbetat med frågan om Guds skapelse under ett trettiotal år. Han har under många år varit föreningen Genesis ordförande och fungerar som föreningens talesman. Han är en populär föredragshållare och har skrivit en bok som utmanar evolutionsläran från perspektiven biblisk skapelsetro och intelligent design. Anders är utbildad fysiker och arbetar inom IT-området.

Webbplats: www.gardeborn.se

Tid: Kristi himmelfärdsdag 17 maj 2012 kl 14-18

Plats: **Biblion, Biblioteksgatan 5, 65100 VASA**

Webbsändning: <http://logosmappen.net/logosdirekt>

Kursdagens tema:

Adam & Eva-lutionen

Program:

14.00 Guds skapelse och vetenskapen

15.00 Kaffepaus

15.30 Guds skapelse och livet

16.30 Guds skapelse och Bibeln

Möjlighet att ställa frågor och samtala fram till ca kl 18.

Under föreläsningarna behandlas bl.a. frågor om universum och jorden, celler och information, klassificering och fossil samt Bibelns framställning om skapelsen och syndafloden m.m.

Två genomgående frågor:

Hur trovärdig är evolutionsläran egentligen?

Är biblisk skapelse ett förnuftigt alternativ?

Arrangör: Föreningen Logos i Österbotten rf med stöd av Svenska studiecentralen

Kommande verksamhet i Biblion

Gudstjänster

Svenskspråkiga gudstjänster ordnas av S:t Johannes evangelisk-lutherska församling (Stj). Normal tidpunkt är söndagar kl 11 utom den tredje söndagen i månaden, då finsk gudstjänst hålls vid samma tidpunkt av SLT (Lutherska bekännelsekyrkan i Finland).

Direktsändningar och arkiv:
<http://sanktjohannes.info/stjdirekt>.

Finskspråkiga gudstjänster ordnas av Finska Lutherstiftelsen varannan söndag kl 17.

Bibelstudier hålls varannan torsdag kl 19. Vi fortsätter med Första Moseboken fram till 31.5. Sommarpaus till 16.8.

Se även information här intill om kurs 17.5!

Se <http://www.my.calendars.net/biblion/>

Om du inte kan delta i NELK i Oslo 27-29 april kan du följa föreläsningar på webben! Mera info på www.logosmappen.net/nelk.

Guldgruvor på nätet:

logosmappen.net
folkbibeln.net

Databaser, bl.a. Gezelius:

kefas.logosmappen.net/fmi/iwp

Databas över inspelningar (mp3 och video):

logosmappen.net/ous

Föreningen Logos har ny webbadress:
foreningenlogos.fi

Lägg bokmärke!

Visste du att

- de lutherska bekännelseskriterierna nu finns som e-bok i Logosmappen?
- Svenska tidegården finns som app för smartmobiler (Android och iPhone)?

Föreningen Logos är tacksam för din gåva:

Logos bankkonto: 497028-241584
IBAN: FI80 4970 2820 0415 84
BIC: HELSFIHH